

kan træffe sit Valg, om han vil lade sine Børn undervise i den offentlige Skole, som Staten tilbyder ham Undervisning i, eller han vil lade sine Børn undervise privat, enten ved at holde Lærer eller Lærerinde eller ved at sætte Børnene i en privat Skole. Og den anden Grund, jeg har til at støtte de private Skoler, er, at jeg har den Tro, at Udviklingen mere og mere vil gaa i den Retning, at det mange Steder, særlig af religiøse Grunde, vil blive en bydende Nødvendighed at have en Sikkerhedsventil for dem, der ville have deres Børn underviste i religiøs Retning, ved at have private Skoler, hvor en saadan Undervisning kan finde Sted. Vi kunne ikke være blinde for, at den fritænkerneske Retning breder sig ogsaa i vor Folkeskole, og vi kunne ikke forhindre, at der kommer Kræfter ind i Folkeskolen, der undervise Børnene paa en saadan Maade i Religion og Historie, at mange Forældre ville føle det som en Samvittighedssag at tage deres Børn ud af Skolen. Jeg tror derfor, at det er rigtigt baade af Hensyn til de fattige og af Hensyn til, at der kan være Arnesteder her i Landet for en religiøs Undervisning og Paavirkning, at vi bevare Eriskolerne og yde dem en tilbørlig Støtte fra Statens Side. Hvad Spørgsmaalet om Kaldelsen angaar, hører jeg jo til dem, der fra første Færd af have ønsket, at dette Spørgsmaal ikke blev kastet ind i Behandlingen af denne Lov. Men efter at det er kastet ind, da mener jeg, det er vor Pligt at løse det, og efter at man har set, hvorledes Autoriteterne træde op over for de kommunale Raad med Hensyn til Spørgsmaalet om Kaldelsesretten, mener jeg, at nu, da Spørgsmaalet er rejst paa den Maade, kunne vi ikke være bekendt at give en Skolelov, der maaske kunde komme til at vare i et helt Aarhundrede ligesom den Skolelov, vi nu have, inden vi faa den forandret, uden at vi sætte bestemte Regler for dette saa vigtige Spørgsmaal, saa at ethvert kommunalt Raad, hver Gang der er et Embede ledigt i Landet, i Fremtiden kan se: Hvad er de kommunale Raads Ret, og hvad er de kommunale Raads Pligt efter denne Lov? Vi kunne ikke være bekendt at give en Skolelov, der paalægger Landets Befolkning $1\frac{1}{2}$ Million i aarlig Skat til Skolevæsenet ud over, hvad der nu svares, og saa sige til dem: Men Spørgsmaalet om eders Rettigheder kunne I i Fremtiden slaas med Myndighederne om. Derfor glæder det mig at høre den ærede Ordførers Udtalelser her i Dag paa det Punkt, thi det lader mig formode, at

Flertallet ikke vil være med til at vedtage en Skolelov, uden at vi komme til Klarhed over dette Spørgsmaal. Thi jeg er enig med den ærede Ordfører i, at det er ikke nok, at vi blive ved det bestaaende, thi det er jo det, vi strides om, hvad der er det bestaaende, idet det bestaaende er en Lov, der siger et, og flere Ministerresolutioner, der sige lige det stik modsatte, og det er jo Ministerresolutionerne, man retter sig efter nu, hvor der er Strid. Og det, at Rigsdagen vil gaa uden om det Punkt uden at træffe Regler til en Ordning af dette vigtige Forhold, det ville jo Autoriteterne med Rette forstaa, som om vi have sagt: Ja, lad gaa, lad saa Myndighederne fortolke Loven af 8de Marts 1856 paa det Punkt, som de hidtil have gjort, og som de i Fremtiden have Lyst til. Jeg er imidlertid enig med den ærede Ordfører i, at denne Sag nu har været saa ofte debatteret, at der for øvrigt ikke er nogen Anledning til at forlænge en Debat om Sagen i Almindelighed. Jeg skal derfor indskrænke mig til disse almindelige Bemærkninger og gaa over til at motivere det Ændringsforslag, som mine Meningsfæller og jeg have stillet, og som gaar ud paa at stryge Lovforslagets § 33, der bestemmer, at der ved denne Lovs Gennemførelse skal paalægges Staten en Pligt til i al Fremtid aarlig at betale Københavns Kommune 170,000 Kr. Naar mine Meningsfæller og jeg indtage det Standpunkt, gøre vi det af to Grunde. For det første, fordi vi mene, at da Københavns Skolevæsen slet ikke berøres i denne Lov, men det er en Lov, der kun vedrører en Ordning af Borger- og Almueskolevæsenet uden for København, har Københavns Kommune slet ingen Adkomst til at gøre Fordring paa en Præmie af Statskassen, fordi man ordner Almueskolevæsenet og Borgerskolevæsenet uden for København, men den anden Grund er den, at vi staa paa det samme Grundlag og det samme Standpunkt, som ikke blot Folketinget, men Lovgivningsmagten i dette Forhold har staaet paa, saa længe vi overhovedet have haft en Rigsdag og en fri Forfatning her i Landet. Den ærede Ordfører mente, at det Standpunkt, vi her indtage i denne Sag, var i høj Grad ubilligt, det var stridende mod Ret og Billighed — det Standpunkt nemlig, at vi ville nægte Københavns Kommune, naar man tager af den fælles Kasse og giver til Kommunerne uden for København, et Bidrag i Forhold dertil. Hvis den Betragtning, den ærede Ordfører saaledes gør gældende, er rigtig, ja, saa